

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ
ΤΗΣ
Μέλισσας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι τέσσερις εποχές της Μέλισσας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Αθανασιάδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Κυριάκος Αθανασιάδης, 2018
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Eve North/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2401-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2402-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13–15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13–15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΗΣ Μέλισσας

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ιστορίες Υπερβολής (διηγήματα, «Ροές» 1987, β' έκδ. «Δήγμα» 2010), *Δώδεκα* (μυθιστόρημα, Καστανιώτης 1991), *Μικροί Κόσμοι* (μυθιστόρημα, Λιβάνης 1996), *Το σάβανο της Χιονάτης* (μυθιστόρημα, «Σύγχρονοι Ορίζοντες» 2002), *Το Βασίλειο του Αποχαιρευτισμού* (νουβέλα, «Σύγχρονοι Ορίζοντες» 2002, β' έκδ. «Λογείον» 2017), *Πανταχού απών* (μυθιστόρημα, «Τυπωθήτω» 2007), *Κακορραφίες* (διηγήματα, «Δήγμα» 2009), *Ζα Ζα* (μυθιστόρημα, «Free Thinking Zone» 2012), *Ξυράφια/Razors* (θεατρικό, δίγλωσση έκδοση, «Free Thinking Zone» 2013), *Η Κόκκινη Μαργαρίτα* (μυθιστόρημα, «Διόπτρα» 2014). Επίσης, έχει εκδώσει περὶ τα 10 μυθιστορήματα με ψευδώνυμο.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο χιονάνθρωπος που ήθελε να γίνει Αϊ-Βασίλης («Μίνωας» 2002), *Η βίβλα των πνευμάτων* («Μίνωας» 2003), *Μαγική εικόνα* («Μίνωας» 2003), *Σαντιγί για μάγισσες* («Μίνωας» 2003), *Ο άγριος Βασίλης* («Βιβλιοπωλείον της Εστίας», 2003), *Μάγος είσαι;* («Φαντασία» 2004), *Ο Λευκός Αξιωματικός* (Οι περιπέτειες του Μεφίστο #1, «Κέδρος» 2016, βραβείο παιδικής λογοτεχνίας Αναγνώστη 2017), *Αρσέν και Φαντομά* (σειρά βιβλίων, μαζί με την Κίκα Τσιλιγγερίδου, Παπαδόπουλος 2017, 2018).

NON FICTION

Οδηγός Συγγραφής: Πώς γράφουμε ένα μυθιστόρημα και τι πρέπει να αποφεύγουμε σε 50 κανόνες (Ψυχογιός 2016).

*Στην Κίκα,
για την καινούργια μας ζωή*

Το μυθιστόρημα αυτό αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, ονόματα και καταστάσεις είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Μια αφήγηση που μου την είπανε κι εμένα. Και που μετά την ονειρεύτηκα. Και που άλλαξε, γέννησε, μεταμορφώθηκε, με πήρε στο όνειρό της, και είναι τώρα πια κάτι άλλο. Μια ιστορία αληθινή, όσο αληθινές είναι οι ιστορίες που αγαπάμε. Κι ακόμα, ακόμα πιο αληθινή: όσο αληθινές είναι οι ιστορίες αυτών που αγαπούν, κι αυτών που πεθαίνουν από αγάπη.

Κ.Α.

Κι αν είμαι φάντασμα, είναι το μίσος των ανθρώπων που μ' έχει καταντήσει έτσι. Κι αν είναι να σωθώ, είναι γιατί η δική σου αγάπη θα με λυτρώσει.

Γκαστόν Λερού, *Το Φάντασμα της Όπερας*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σήμερα

Θα σου πω μια ιστορία που δε θα την ξεχάσεις ποτέ. Μια αληθινή ιστορία».

Καθόμασταν με την παιδική μου φίλη, την αγαπημένη παιδική μου φίλη, τη λατρεμένη μου Εύα, σε δύο αναπαυτικές πάνινες πολυθρόνες, με ένα τοσοδούλι τραπέζι να μας χωρίζει, δυο δρασκελιές όλες κι όλες μακριά από το γουργουριστό κύμα. Όταν πρωτοκαθίσαμε, με έναν τεράστιο χυμό από φρεσκο-στυμμένα φρούτα η καθεμιά μας μπροστά της, ήταν δεν ήταν μεσημέρι, αλλά τώρα πια ο ήλιος είχε φτάσει στο απόγειό του και γλυκά γλυκά έπεφτε προς τη θάλασσα για να αναπαυτεί. Όμως είχε πολλές ώρες μπροστά του ακόμα για να φωτίζει και για να μας ακούει.

Γύρω μας, το πανδαιμόνιο από τα τζιτζίκια δεν έλεγε να κοπάσει. Οι φωνές τους –τι να ’λεγαν, άραγε; τι ιστορίες να διηγούνταν;– μια κατέβαιναν και μια ξεσπούσαν, μια δυνάμωναν και μια χάνονταν για λίγο, για να επανέλθουν, όλες μαζί, συνθέτοντας την πιο όμορφη μελωδία. Πώς γίνεται κάτι τόσο ξένο και τόσο μονότονο να μας αρέσει; Κανείς δεν ξέρει – αλλά γίνεται. Τα άκουγα με μian ακρούλα του μυαλού μου, όχι με τα αυτιά, και από μέσα μου χαμογελούσα. Ίσως να μην τα άκουγα καν με το μυαλό. Ίσως να τα άκουγα μονάχα με την καρδιά.

Λάτρευα τούτο εδώ το μικρό νησάκι, αυτή την ευλογημένη

σάρκα της γης που είχε αφεθεί μέσα στη θάλασσα μια αιωνιότητα πριν, τη γεμάτη μυρωδιές και ήχους και χρώματα, με τους ελάχιστους κατοίκους και την απόλυτη, θεϊκή ησυχία – παρά τα τζιτζίκια και το ατέλειωτο κουτσομπολιό τους. Το λάτρευα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, και το αποθυμούσα. Ζούσα τόσο μακριά του, κι όποτε η τύχη και ο καιρός με έφεραν στα σχεδόν απάτητα χώματά του, γινόμουν ένα με το περιβάλλον, μεταμορφωνόμουν σε έναν μυρωδάτο θάμνο κι εγώ, προσπαθώντας να μη σπάω την αταραξία, να μη διασαλεύω τη γαλήνη και τη μοναστηριακή ηρεμία του τόπου.

Και είχα να 'ρθω τόσα χρόνια εδώ... Πόσα να 'ταν; Πέντε; Έξι; Μπορεί και περισσότερα. Ζώντας στο εξωτερικό, σε μια νέα πατρίδα που είχα εξίσου αγαπήσει, έπρεπε να σχεδιάζω με διαβήτη και με χάρακα το πρόγραμμά μου όποτε γύριζα στην Ελλάδα. Υποχρεώσεις, δουλειά, περιοδείες, φίλοι αγαπημένοι και τόποι της καρδιάς: έπρεπε να δω τα πάντα, να αγκαλιαστώ με τους πάντες, να περπατήσω παντού μέσα σε τόσο μα τόσο λίγες ημέρες. Πόσο δύσκολο είναι αυτό, πόσο δύσκολο αποδεικνυόταν κάθε φορά...

Προτεραιότητα βέβαια είχε πάντα το νησί μου, το νησί απέναντι. Το μεγάλο νησί της νιότης μου, το σπίτι, η σάρκα μου, το ιερό μου. Επέστρεφα πάντα εκεί, ό,τι άλλο κι αν είχα να κάνω, για όποιον λόγο κι αν γύριζα στην πατρίδα, με το κεφάλι σκυφτό σαν σε προσκύνημα και με τα μάτια δακρυσμένα – αλλά και γελαστή, με το στήθος μου να λουλουδίζει και να ανθίζει, με τη λαχτάρα μου να με πλημμυρίζει απ' την κορφή μέχρι τα νύχια, με τα χείλια μου να μουρμουρίζουν προσευχές και να στέλνουν παντού μα παντού φιλιά. Είναι όμορφες οι καινούργιες πατρίδες. Αλλά είναι καινούργιες. Κι έτσι, όποτε επέστρεφα στο νησί μου, στο σπίτι μου, στην παλιά και πρώτη πατρίδα, έπιανα αμέσως δουλειά. Και η δουλειά μου ήταν να δω τον τόπο και να γευτώ τους ανθρώπους του. Και να προσκυνήσω αυτούς που έλειπαν πια, και που είχαν γίνει, από άνθρωποι, γη. Γη αγαπημένη και δοξαστική. Γη και μνήμη. Κυρίως μνήμη.

Και σπάνια, πολύ σπάνια θα πεταγόμουν σ' αυτή τη μικρο-

σκοπική λωρίδα γης, στο νησάκι απέναντι, που ήταν σπαρμένη θυμάρι και αλάτι, ρίγανη και πεύκο, αγριελιές και σύννεφα και πέτρα. Το λαχταρούσα, το θυμόμουν, μα ο χρόνος –τι αδυσώπητος τύραννος: ο πιο σκληρός– δε μου επέτρεπε συχνά να πάρω το νωχελικό καραβάκι και να φτάσω εδώ. Με τραβούσαν οι πόλεις, οι υποχρεώσεις, οι συζητήσεις και τα σχέδια. Αξίζουν άραγε όλα αυτά; Αξίζουν να μας τραβούν από το μανίκι και από τον γιακά, και να χάνουμε τις λαμπρές ώρες της ήσυχης περισυλλογής; Ναι, το αξίζουν. Και όχι – δεν το αξίζουν πάντα. Πάντα πρέπει να διαλέγει κανείς, και πάντα διαλέγει λάθος. Γιατί πάντα διαλέγει το μικρότερο κακό.

Μα φέτος τα κατάφερα. Δεν ξέρω πώς και γιατί. Ήταν μια παρόρμηση της στιγμής; Μπορεί. Αλλά ίσως να ήταν απλώς εκείνη η βάρκα. Ο άντρας που την κουμάνταρε, ίσως σαν κατάρτι, αστραφτερός από τον ήλιο, περήφανος σαν να 'χε μόλις ξεκολλήσει από μια αρχαία αγγειογραφία, μου κούνησε το χέρι και στο πρόσωπό του απλώθηκε ένα χαμόγελο ακατανίκητο και δელεαστικό. Όλα αλλάζουν στον άνθρωπο με τον καιρό, αλλά το χαμόγελό του μένει πάντα το ίδιο, όσα χρόνια και να περάσουν.

Μου ένευσε προκλητικά, λάμνοντας ξανά προς την προκυμαία από όπου είχε μόλις ξεκολλήσει το σκαρί του. Η μνήμη βροντοφώναξε μέσα μου: *Ο Τρελαντώνης! Ο Τρελαντώνης!*

Κι αυτό ήταν. Μέσα σε δυο στιγμές, λες κι ήμουν εκείνο το κοριτσάκι που το 'σκαγε από τις φούστες της μάνας του για να κάνει άλλη μια σκανταλιά, βρέθηκα να πατάω με τα εύθραυστα πάνινα παπούτσια μου, παπούτσια προστατευμένων διακοπών, το αλατισμένο, αργασμένο ξύλο της καρίνας. Κι εκείνος, ξαφνικά, σαν από θαύμα, έγινε ο ίδιος ο παλιός συμμαθητής μου, το αγρίμι της τάξης, ο πειρατής, που τράβαγε τις κοτσίδες των κοριτσιών και κυλιόταν παλεύοντας όλο φωνές και θόρυβο με τα αγόρια. Αχ, βρε τρελέ, τρελέ, θεότρελε Αντώνη. Τι μου θύμισες, πόσα νιάτα έφερες με τις χούφτες σου και μου πέταξες μέσα στο στήθος...

Δεν το σκέφτηκα άλλο. Ας πήγαιναν στο καλό και τα ραντεβού μου, και όλα. Θα πηγαίναμε με τον παιδικό μου φίλο να κά-

νουμε μια κουρσάρικη επιδρομή. Πού; Πίσω. Πίσω στον χρόνο. Στον μόνο τόπο που αξίζει να χιμά ένας κουρσάρος, στον μόνο τόπο όπου αξίζει να κρύβεται από τον μεγαλύτερο εχθρό του: από το ρολόι που χτυπά και τρέχει. Από το ρολόι που δεν έχει σταματημό.

Είχα γίνει, μέσα σε δυο ανάσες, η ίδια ατίθαση μικρή που υπήρξα τόσα χρόνια πριν. Και, με πλοηγό και καπετάνιο τον παλιό, παιδικό μου φίλο, ξανοιχτήκαμε στο νερό, που έμοιαζε με χωράφι σπαρμένο μάγια, και λιβάδι σπαρμένο θησαυρούς. Και τα μάτια μου άνοιξαν, και τα δάκρυά μου ήταν σαν το πιο γλυκό αλάτι που γεύτηκε άνθρωπος, και ο ήλιος μού πόναγε το βλέμμα με το δάγκωμα των χειλιών του.

Κι έτσι γελώντας εκείνος, κι έτσι κλαίγοντας εγώ, ούτε που το κατάλαβα πώς κι έγινε και πιάσαμε πάλι στεριά, και δέσαμε το πειρατικό μας γερά με το σχοινί, και τα πόδια μου με τα άμαθα παπούτσια έδωσαν μια και πάτησα στην προκυμαία. Μια προκυμαία άλλη, μικρή και καλοσυνάτη, παραμυθένια και ταπεινή, μια προκυμαία όνειρο και παραμύθι. Ήμασταν στο νησάκι, σκάρτη μισή ωρίτσα από τον τόπο μου, ένα αγριόνησο που κρατούσε γερά στις παλάμες του όλη τη μικρή, σεμνή ιστορία του, πασπαλισμένη χίλιες μυρωδιές, χίλια χρώματα – και τζιτζίκια.

Σκούπισα τα μάτια με την ανάστροφη των χειρών μου και χιλοευχαρίστησα τον παλιό μου φίλο, τον Τρελαντώνη, που είχε μείνει πεισματικά στο νησί μας κι έκανε ακόμη τον ψαρά. Κι όταν εκείνος μού είπε τι άλλο ήθελα να κάνουμε τώρα, του είπα –δεν ξέρω γιατί και ούτε με νοιάζει να μάθω– να μ' αφήσει να περιπλανηθώ εκεί, να γυρίσω λίγο μόνη στο αγαπημένο νησάκι, κι όποτε θα ερχόταν η ώρα να γυρίσουμε πίσω, ας μη σκοτιζόταν εκείνος, θα τον έβρισκα εγώ.

Το σκέφτηκε μια στιγμή όλη κι όλη, κι έπειτα τα μάτια του έλαμψαν και το χαμόγελό του ξανάστραψε, και είπε: «Αχ, βρε μικρή, να κλάψεις θέλεις, ε;» Κι έπειτα, βγάζοντας ένα μολύβι κι ένα πακέτο τσιγάρα κασετίνα, έγγραψε το τηλέφωνό του επάνω, έκοψε το χαρτονάκι και, αφού μου το γλίστρησε στο χέρι, έδωσε πάλι μια στη μηχανή της βάρκας του κι έκανε μια στροφή

και ρίχτηκε ξανά στα νερά, κι εγώ έμεινα να τον κοιτώ να απομακρύνεται και είπα από μέσα μου: *Ναι, είπα, ναι.*

Γιατί είναι ωραίο να κλαις από ομορφιά, κι ακόμα ωραιότερο να κλαις πλημμυρισμένος όλα εκείνα τα μάγια της φύσης που οι μικροί τόποι της νιότης σου δεν έχουν χάσει, και που σου τα προσφέρουν απλόχερα, όπως ένας σκύλος την αγάπη του και την ισόβια υποταγή του.

Κι έπιασα να περπατώ πίσω στο παρελθόν, με τον ήλιο να μου χαϊδεύει τους ώμους και με μια αύρα δροσερή σαν απρόσμενο χάδι στην πλάτη να με συντροφεύει, απαλύνοντας τη ζέστη που πυρπολούσε τον ευλογημένο εκείνο μικρό τόπο.

Ευλογημένος.

Δεν έχει άλλη τέτοια προκυμαία στον κόσμο, τόσο ζεστή, ανθρώπινη και λαχταριστή. Κανείς περπατά μέσα σε καρτ ποστάλ, αλλά όχι τουριστική και ψεύτικη: είναι μια καρτ ποστάλ αυτή γεμάτη αναπνοές και μόχθο, χαμόγελα και καρδιές που χτυπούν στον ρυθμό της ζωής, χρώματα γήινα και καθαρά, αδρά – όχι βέβαια τα παραμυθένια παστέλ του Αιγαίου, αλλά τα σοφά γκριζομπλέ της άμμου και του βράχου, δεμένα όλα με το τοπίο λες και ο ίδιος ο Θεός έχτισε εκείνα τα σπιτάκια εκεί και όχι οι άνθρωποι, αξεδιάλυτα και ένα με τη φύση, φωλιασμένα στον μυχό του απάνεμου κόλπου με ευταξία, χάρη, γούστο και ομορφιά, σαν παιχνίδια μεγάλων παιδιών.

Αισθάνθηκα το στέρνο μου να φουσκώνει, να ανοίγει και να απλώνεται, και μια καλοδεχούμενη ανατριχίλα έτρεξε στο κορμί μου όσο τα μάτια μου ρουφούσαν και ξαναρουφούσαν εκείνη την κλασική ομορφιά.

Και τότε άκουσα το όνομά μου, συνοδευόμενο από ένα ερωτηματικό στο τέλος. Στράφηκα, και –Θεέ μου!– η Εύα ήταν εκεί, η Εύα, η αγαπημένη μου, η ψυχή μου, μια από τις καλύτερες και πολυτιμότερες φίλες των νιάτων μου, εκείνη που όταν ήμασταν μικρές μοιραζόμασταν όλα μας τα μυστικά, ό,τι πιο πολύτιμο είχαμε μέσα μας – τόσο πολύτιμο, που έπρεπε να μην το κρατήσουμε μόνο για μας.

Η Εύα!

Τρέξαμε η μία προς την άλλη και αγκαλιαστήκαμε μια, δυο, τρεις φορές, κι όποτε απομακρυνόμασταν λίγα εκατοστά, άντε πάλι να αγκαλιαζόμαστε και να φιλάμε η μία τα νοτισμένα μάγουλα της αλληνής. Πόσα χρόνια, πόσα χρόνια είχαμε να ιδωθούμε; Μια δεκαετία; Πόσα; Μια ζωή;

Σαν δρομείς που έχουν μείνει πίσω και θέλουν να καλύψουν τη μεγάλη διαφορά από τον προπορευόμενο, ξεχυθήκαμε στο παρελθόν, τρέξαμε να καλύψουμε πηδώντας από το ένα θέμα στο άλλο τα χαμένα κομμάτια, ρωτούσαμε και απαντούσαμε και ξεχνούσαμε τα μισά, μέσα σε γέλια και μικρές κραυγές και σπαρταρώντας από τις θύμησες. Δέκα χρόνια, ναι – αλλά πόσο εύκολα τα καλύψαμε. Εγώ στην Αμερική, εκείνη στη Θεσσαλονίκη, εγώ παντρεμένη, εκείνη παντρεμένη *τρεις* φορές, εγώ με ένα παιδί μεγάλο πια και ανεξάρτητο σε μια ακόμα πιο νέα χώρα, εκείνη με ένα σκυλί κι ένα γατί, που της έφταναν και της περίσσευαν. Και δώσ' του γέλια, δώσ' του δάκρυα, και δώσ' του να χαϊδολογάμε η μία την άλλη και να παινεύομαστε.

Η βόλτα μας –γιατί δεν μπορούσαμε να τα πούμε όλα αυτά όρθιες στην προκυμαία– μας έφερε στην άλλη μεριά του οικισμού, κι όταν πια φτάσαμε στα βράχια, που οριοθετούσαν το τέλος της, γυρίσαμε πάλι προς τα πίσω, μέσα από τον γραφικό, αγαπημένο δρομάκο της προκυμαίας, και μέχρι την πέρα άκρη, σαν αργόσχολοι φιλόσοφοι της περιπατητικής σχολής που λύνουν προβλήματα της ζωής και του θανάτου. Πιασμένες χέρι χέρι ή αλαμπρατσέτα, σκαλίζαμε τη μνήμη μας και ανασύραμε χαμένα κομμάτια θησαυρών, ταίζαμε η μία την άλλη με τις προσωπικές μας ιστορίες, και γρήγορα βρεθήκαμε χορτασμένες και μαζί κατάκοπες, και διψασμένες, γελαστές και καταχαρούμενες, σε ένα απόμερο καφενεδάκι που ήταν μαζί και ταβέρνα. Το είχε ανοίξει ένας όμορφος νεαρός πριν από λίγα χρόνια, όπως έσπευσε να με πληροφορήσει η Εύα, ένα αναπάντεχο εύρημα για έναν τόπο που έμοιαζε τόσο προσκολλημένος στο χθες.

Ήπιαμε κρυστάλλινο νερό και δροσιστήκαμε, καθίσαμε αναπαυτικά στις πάνινες πολυθρόνες του καφενείου, λαχανιασμένες από μια λαχτάρα που δεν έλεγε να καταλαγιάσει αλλά ακατά-

βλητες και με πελώρια όρεξη να πούμε κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα. Ο ιδιοκτήτης, με τα μακριά του μαλλιά δεμένα αλογοουρά, λιγνός σαν αθλητής, ψηλός και πεντακάθαρος, μας έφερε από ένα πελώριο φαρδύ ποτήρι γεμάτο χυμό που έστυψε μόνος του, και ξαφνικά όλος ο τόπος, όλη εκείνη η φέτα της γης που την έβρεχε για μια αιωνιότητα η θάλασσα, ήταν ο Παράδεισος. Ένα παραδεισένιο μεσημέρι στο Ιόνιο. Τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας σαν να 'χανε κρασί μέσα και ήπιαμε από μια γερή γουλιά.

Είναι τόσα τα πράγματα που έχουν να πουν δυο κορίτσια όταν η ζωή τα έχει χωρίσει για μια δεκαετία... Αν το καλοσκεφτείς, θα μπορούσαν να μιλούν για να ανταλλάξουν τις εμπειρίες τους για ακόμα δέκα χρόνια, αφιερώνοντας μια νέα χρονιά για κάθε χαμένη. Αλλά εμείς φροντίσαμε να κόψουμε δρόμο, όπως πάντα κάνουν οι φίλοι: ακόμα και όταν ζουν μακριά, όσοι έχουν αγαπηθεί πολύ στα άγουρα χρόνια τους ποτέ δεν έφυγαν στ' αλήθεια από τον άλλο – πάντα ήταν εκεί, σε μια γωνίτσα, και τον παρακολουθούσαν, καμαρώνοντας με τις επιτυχίες του και πενθώντας με τους χαμούς του.

Είπαμε πολλά, και αναπόφευκτα φτάσαμε και στα βιβλία. Αναπόφευκτα, φτάσαμε στις ιστορίες. Αυτό το οξυγόνο της ζωής, και αυτή την ανάγκη του ανθρώπου, την πιο δυνατή από όλες – ίσως ακόμα πιο δυνατή και από την ελευθερία.

Είχα έρθει ως εδώ, όχι μόνο για να επισκεφθώ τον γενέθλιο τόπο και τους ανθρώπους μου, ζωντανούς και νεκρούς, αλλά και για να εμπνευστώ από το νησί –το νησί μου, την καρδιά μου– για ακόμα ένα βιβλίο. Κάτι πολύ δυνατό μέσα μου με διέταζε να το κάνω. Ήταν κανονική προσταγή, και την άκουγα να βγαίνει μέσα από τα σπλάχνα μου, ταρακουνώντας τα με τον τρόπο που μόνο δύο πράγματα μπορούν να το κάνουν: η ανάγκη για γράψιμο, για δημιουργία, για το πλάσιμο ενός καινούργιου κόσμου, και ο έρωτας ενός εφήβου.

Κι εγώ δεν ήμουν εφήβη πια. Εγώ είχα έρθει ως εδώ, ψάχνοντας για μια ιστορία...

Η Εύα ρούφηξε, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, την τελευταία γουλιά από τον χυμό της.

«Μια ιστορία, ε;» Άφησε στο τραπεζάκι το άδειο της ποτήρι και κοίταξε τη θάλασσα, που κρυφάκουγε. «Θα σου πω εγώ μια ιστορία», είπε αναστενάζοντας. «Θα σου πω μια ιστορία που δε θα την ξεχάσεις ποτέ. Μια αληθινή ιστορία».

Ανακάθισα στην καρέκλα μου και την κοίταξα. Κάτι στο βλέμμα της –τι ήταν; τι να ’ταν;– τράβηξε ολότελα την προσοχή μου, καθώς προσπαθούσα να το αποκρυπτογραφίσω. Μια... μια σκιά... και μια σπίθα μαζί. Κάτι αδιευκρίνιστο και πολύ δυνατό. Κάτι που ζητούσε να βγει, να αποδράσει. Να κυλήσει σαν νερό. Σαν... ιστορία.

Μια ανατριχίλα διέτρεξε όλο μου το κορμί. Και μια σιγουριά πως εδώ θα έβρισκα αυτό που ζητούσα. Μια σιγουριά πως τα βήματά μου σήμερα, αλογάριαστα και ασχεδιάστα, τυχαία και απερίσκεπτα, καλοκαιρινά, με είχαν οδηγήσει ίσια επάνω στην πηγή της ιστορίας που αναζητούσα, λες και με κρατούσε από το χέρι ένας αρχαίος σοφός, ένας τυφλός μάντης.

Κούνησα το κεφάλι μου, που μέσα του ζουζούνιζε ένα ολόκληρο μελίσι. Τι ήθελα; Ήθελα χαρτί; Στιλό; Όχι. Σήκωσα το χέρι και φώναξα τον νεαρό ιδιοκτήτη του καφενείου. Παρήγγειλα δύο ποτήρια κρύο κρασί, που ήρθαν στο τραπέζι μας μέσα σε ένα λεπτό, θολωμένα από τον αέρα που γινόταν μικρές μικρές ψιχάλες επάνω τους. Το κεφάλι μου βούιζε, το στομάχι μου έσφυζε, κι όλος ο κόσμος είχε γίνει ένα καλειδοσκόπιο που εστίαζε στο πρόσωπο της Εύας. Της αγαπημένης μου.

«Πάνε δέκα χρόνια», ξεκίνησε να λέει. «Όσα ακριβώς έχουμε να ιδωθούμε οι δυο μας. Ήμουν πάλι εδώ, στο νησάκι. Είχαμε έρθει με τον άντρα μου, με τη μηχανή, αφού αφήσαμε όλα μας τα πράγματα στο σπίτι, απέναντι. Όποτε ερχόμαστε για διακοπές τα καλοκαίρια, μένω πάντα στο πατρικό μου. Δεν έχει αλλάξει καθόλου, είναι όπως το θυμάσαι».

Ένευσα με το κεφάλι, ακουμπώντας τα χείλη μου στο παγωμένο ποτήρι. Τα τζιτζίκια είχαν ήδη μεθύσει και πλημμύριζαν τον αέρα με το βουητό τους. Αλλά δεν μπορούσαν πια να συναγωνιστούν το βουητό μέσα στο κεφάλι μου... και μέσα στην καρδιά μου.

«Του αρέσει η εξερεύνηση, και εμένα μου αρέσει, και δεν είχαμε ξανάρθει μαζί εδώ. Όμως του είχα πει τόσα για το νησάκι, που λαχταρούσε να τα δει από κοντά. Μόλις βγήκαμε από το φέρι, δε σταθήκαμε στον οικισμό εδώ, αλλά ανεβήκαμε τον ασφάλτινο δρόμο μέχρι το χωριό ψηλά στο βουνό, κι από εκεί κατεβήκαμε στο πέρα λιμάνι, και –Θεέ μου– όλα ήταν υπέροχα και μαγικά, σαν να είχαμε μπει σε μια χρονομηχανή και να ταξιδεύαμε στο παρελθόν. Χωθήκαμε σε χωματόδρομους, σε μονοπάτια, σε καρόδρομους, ανεβήκαμε και κατεβήκαμε πλαγιές, απολαμβάνοντας τον αέρα που μας χτυπούσε στο πρόσωπο. Κάποια στιγμή, επιστρέφοντας πάλι εδώ, θα 'χε πάει μεσημέρι, είδαμε ένα χαμηλό σπίτι έξω από τον οικισμό, όμορφο, φρεσκοβαμμένο και περιποιημένο, σαν ζωγραφιά. Ήταν παλιό, πάνω από εκατό χρονών, αλλά στεκόταν καλά παρά την ηλικία του χάρη στην αναπαλαίωση που του είχε γίνει. Έξω ήταν απλωμένα τρία τέσσερα τραπέζια, στρωμένα με χάρτινα τραπεζομάντιλα. Δε θα μπορούσαμε να βρούμε καλύτερη και πιο γραφική ταβερνούλα, σωστά;»

Ένευσα ξανά, με ένα βιαστικό κούνημα του κεφαλιού.

«Διαλέξαμε ένα τραπέζι και περιμέναμε να παραγγείλουμε. Ήταν υπέροχα, κι εμείς, δε σου το κρύβω, ερωτευμένοι. Σαν παιδιά».

Χαμογέλασα, και χαμογέλασε κι εκείνη.

«Ναι... Ίσως να 'μαστε ακόμη... δεν ξέρω. Εν πάση περιπτώσει, τότε βγήκε μια κυρία από την ταβέρνα και ήρθε να πάρει την παραγγελία μας. Ήταν αδύνατη και λυγερή, αν και μεγάλη σε ηλικία, με κατάλευκα μαλλιά σαν το βαμβάκι τυλιγμένα σε έναν κατάγερο κότσο στο κεφάλι της. Φορούσε μαύρα από πάνω μέχρι κάτω, ασαλάκωτα και περιποιημένα ρούχα, που όμως έδειχναν παλιά και γερασμένα, μιας εντελώς αλλοτινής εποχής. Προχωρούσε αργά, αλλά με το κορμί στητό. Ήταν όμορφη και μας χαμογέλασε πριν μας καλωσορίσει.

»Το φαγητό που σέρβιρε ήταν λιτό αλλά υπέροχο: ψάρια κατάφρεσκα, σαλάτα κομμένη την ίδια ημέρα από τον λαχανόκηπο πίσω από το οίκημα, ντόπιο κρασί και χωριάτικο ψωμί. Τι άλ-

λο να θελήσει κανείς; Φάγαμε απολαμβάνοντας την ησυχία και παρατηρώντας το τοπίο, που όσο περνούσε η ώρα τόσο κρυβόταν πίσω από σκιές... και άλλαζε. Θέλησα έναν καφέ, και γύρισα για να βρω τη γλυκομίλητη ταβερνιάρισσα, και τότε είδα για πρώτη φορά την πινακίδα πάνω από την είσοδο του μαγαζιού. Ήταν ζωγραφισμένη στο χέρι πάνω σε ένα καρφωμένο στον τοίχο μαδέρι από βάρκα, και είχε λουλουδάκια γύρω γύρω. Στο κέντρο, με καλλιγραφικά γράμματα, έγραφε μια λέξη – ένα όνομα: *Μέλισσα*.

»Όταν με είδε και ήρθε προς το τραπέζι μας για να πάρει την παραγγελία για τον καφέ, τη ρώτησα για το όνομα. Τι σημαίνει; Ποιαν έλεγαν έτσι;

»Κι εκείνη στράφηκε προς την ιστορημένη πινακίδα, χαμογέλασε και μας είπε».

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η σπηλιά του Κύκλωπα

Μέλισσα! Μέλισσα!»

Η φωνή του αγοριού έβγαινε τσιριχτή και πνιχτή, σπάζοντας μέσα στα αφρισμένα κύματα, που πότε σκέπαζαν τελείως το κεφάλι του και πότε τον πέταγαν ψηλά, σαν να ήταν κούκλα φτιαγμένη από άχυρα. Έμοιαζε πως από στιγμή σε στιγμή θα τον κατάπιναν μέσα στην αδηφάγα μανία τους, και πως εκείνη η φορά που φώναξε το όνομά της γουργουριστά και με αλμυρό νερό στο στόμα θα ήταν και η τελευταία.

Αλλά το κορίτσι πάνω στον βράχο δεν έδειχνε να φοβάται. Κάθε άλλο. Έδειχνε να το χαίρεται.

«Τι θες;» είπε προς τη μεριά του θαλασσοδαρμένου αγοριού, μα εκείνη τη στιγμή ένα κύμα πάνω από ένα μέτρο ψηλό τον αγκάλιασε με τα νερένια του χέρια και του 'κλεισε τα αυτιά. «Τι θες;» ξανάπε το κορίτσι, όταν το κεφάλι του αγοριού με τα μαλλιά που έμοιαζαν με φύκια ξαναφάνηκε ως εκ θαύματος στην ταραγμένη επιφάνεια.

«Τον σταυρό σου θέλω!» είπε το αγόρι, καταπίνοντας άλλη μια γουλιά αλμυρό νερό, που πλημμύρισε το στόμα του και τον έκανε να βήξει καίγοντας τον λαιμό του.

«Αν θέλεις να κάνω τον σταυρό μου για να μην πνιγείς, καμένη, να τον κάνω», του απάντησε εκείνη. «Αλλά τον ασημένιο μου σταυρό ούτε στον ύπνο σου δε σ' τον δίνω».

«Έλα, Μέλισσά μου, αφού το ξέρεις ότι θα τον πιάσω. Όπου και να τον πετάξεις. Έλα, πέτα τον».

Το κορίτσι που το έλεγαν Μέλισσα έγειρε το κεφάλι του προς τη μία μεριά, σαν να ήθελε να παρατηρήσει πιο καλά εκεί-

νο το περίεργο έκθεμα της θάλασσας, το αγορίστικο κεφάλι με τα φύκια αντί για μαλλιά, που μια χανόταν μέσα στο νερό και μια ξανάβγαινε στην επιφάνεια, φτύνοντας θάλασσα και πασχίζοντας να κρατηθεί πάνω από τα κύματα. Φορούσε ένα μακρύ ως τη μέση της γάμπας φουστάνι, σε εκείνο το σκούρο μπλε χρώμα που παίρνει η θάλασσα όταν μπαίνει ο χειμώνας, αλλά το 'χε δέσει με την πάνινη ζώνη της για να μην την εμποδίζει στο σκαρφάλωμα –τα βράχια ήταν επικίνδυνα, και έπρεπε να προσέχει κανείς για να μη γλιστρήσει και σπάσει κανένα χέρι ή κανένα κεφάλι– κι έτσι τώρα της έφτανε λίγο πάνω από τα γόνατα. Το κεφαλομάντιλό της το είχε κάνει φουλάρι, και ο αέρας έπαιζε με τις άκρες του έτσι όπως το είχε δέσει στον λαιμό της. Δε φορούσε παπούτσια, και τα γυμνά της πόδια πατούσαν γερά στον γλιστερό βράχο, σαν πεταλίδες. Και είχε τα χέρια στη μέση, ίδια με μαμά που επιτηρεί μια ζημιά στην κουζίνα: το χυμένο γάλα ή το σπασμένο βάζο με τη μαρμελάδα φραγκόσυκο.

«Δεν τον πετάω. Θα τον χάσεις», είπε τελικά, κουνώντας το κεφάλι της δεξιά αριστερά. «Είναι δώρο του νονού μου και με φυλάει».

«Πιο καλά από μένα δε σε φυλάει κανείς», έκανε να πει το αγόρι, αλλά ακόμα ένα πελώριο κύμα που έσκασε φουριόζικο επάνω του έκοψε τα λόγια του στη μέση, κάνοντας τη Μέλισσα πάνω στον βράχο να σκάσει ένα χαμόγελο, που την τελευταία στιγμή, όταν τραβήχτηκαν τα νερά, πρόλαβε και το έκρυψε, για να μην το δει εκείνος.

«Κι άμα σ' τον πετάξω και δεν τον βρεις; Τι κάνουμε τότε; Ε;» του είπε, διπλώνοντας τα χέρια της στο στήθος.

«Θα τον βρω!»

«Λέμε “άμα”».

«Δεν έχει “άμα”, Μέλισσα, θα σ' τον βρω ακόμα και μεσοπέλαγα να τον πετάξεις».

«Άμα δεν τον βρεις, θα γίνεις υπηρέτης μου. Δε θα παντρευτείς, δε θα φύγεις από κοντά μου, και θα κάνεις ό,τι σου λέω και ό,τι σε διατάζω εγώ».

«Εντάξει!» είπε εκείνος, φτύνοντας θάλασσα και βήχοντας.
 «Σάμπως και τι με νοιάζει εμένα να παντρευτώ;»
 «Και θα μου κάνεις τα θελήματα!» επέμεινε εκείνη.
 «Βρε, πέτα τον σταυρό!»
 «Και θα φτιάξεις μια βάρκα και θα με πηγαίνεις στο νησί».
 «Κι εμείς νησί είμαστε, τι το θες το απέναντι; Τι θα το κάνεις;»
 «Θα με πηγαίνεις!»
 «Θα σε πηγαίνω σε όλα τα νησιά».
 «Μπα; Ξέρεις κι άλλα νησιά;»
 «Όλα τα νησιά τα ξέρω, και σ' όλα θα σε πηγαίνω».
 «Εγώ θέλω στο νησί να με πηγαίνεις, το απέναντι, που 'να
 μεγάλο κι είναι και πρωτεύουσα».
 «Χαζόνησο είναι, και κάνει όλο σεισμούς».
 «Και σ' εμάς κάνει, χαζέ!»
 «Ναι, αλλά εμείς δεν παθαίνουμε τίποτα».
 «Να μη σε νοιάζει εσένα τι παθαίνουμε. Ο σεισμός είναι ένας».
 «Καλά. Θα σε πηγαίνω. Και θα 'σαι βασίλισσα σ' όλο τον
 Ταφιά».
 «Ταφιάς – τι χαζοόνομα, Θεέ μου!»
 «Έτσι τον λένε τον τόπο μας, εγώ τι φταίω;»
 «Για όλα εσύ φταις!» του είπε η Μέλισσα, και με μια από-
 τομη κίνηση τίναξε το χέρι της ψηλά, και μια λάμψη φάνηκε να
 πετάγεται από τα ακροδάχτυλά της και να σκίζει τον αέρα – και
 να χάνεται.
 Το αγόρι είδε την αστραπή, ανοίγοντας το στόμα σαν να 'βλε-
 πε φάντασμα ή ένα τρένο να χιμάει καταπάνω του, κατάπτε όσον
 αέρα μπορούσε και βούτηξε μεμιάς. Βούτηξε και χάθηκε στο
 σκοτάδι της θάλασσας, που άφρισε από πάνω του και έκλεισε,
 στεφανώνοντας με αφρούς και ψεκάδες το μέρος όπου μέχρι
 πριν από μια στιγμή φαινόταν το κεφάλι του.
 Και η Μέλισσα άπλωσε τα χέρια προς το μέρος του, προς τη
 μεριά της αγριεμένης θάλασσας, λες και μπορούσε έτσι να τον
 σώσει, να τον προστατεύσει, να τον φέρει πίσω.
 Μα δεν μπορούσε. Το αγόρι έπρεπε να τα βγάλει πέρα μό-
 νο του με το νερό. Και το νερό ήταν άγριο, και διψασμένο για

μικρά παράτολμα αγόρια, για αγόρια που αγαπούσαν τα κορίτσια και που βουτούσαν άσκεφτα για να ανασύρουν, μέσ' από την άμμο και από τα φύκια του βυθού, τους ασημένιους σταυρούς τους.

Κι έτσι πέρασε μισό λεπτό, και μετά ακόμα μισό, κι ύστερα μια αιωνιότητα, κι άλλη μία, κι άλλη, και το κορίτσι με το μαζεμένο στη μέση φουστάνι και τα ξυπόλυτα πόδια βάσταγε την ανάσα του όσο τη βαστούσε και το αγόρι, στον βράχο εκείνη, στον πάτο αυτός, κι ανάμεσά τους απλωνόταν κι έχασκε το νερό, και η τρικυμία και το ασήμι απ' τη θάλασσα και το ασήμι από το κόσμημά της.

Κι έπειτα –*Μάζεψε τα χέρια σου, Μέλισσα! Μη δείχνεις ότι σε νοιάζει! Μη δείχνεις ότι σε νοιάζει!*–, έπειτα, εντελώς ξαφνικά, μια έκρηξη από στάλες αλατιού, και φως, και φύκια – όχι, όχι φύκια: όχι φύκια αλλά τα μαλλιά του αγοριού, κι από κάτω τους τα μάτια του αγοριού, κατακόκκινα, τα πονεμένα και που τον έτσουζαν μάτια του, και πιο κάτω το λιγνό του στήθος, άτριχο ακόμη και με τα πλευρά του να μετριούνται, και δεξιά κι αριστερά τα χέρια του σφιγμένα μπουνιές να κοιτούν τεντωμένα τον ουρανό, που τα 'χε δει όλα αυτά να συμβαίνουν και να ξανασυμβαίνουν από τότε που πρωτοϋπήρξε το πρώτο αγόρι, και από τότε που πρωτοϋπήρξε το πρώτο κορίτσι, που τα 'χε δει αμέτρητες κι αμέτρητες φορές, μα που δεν τα 'χε ακόμη συνηθίσει.

Η Μέλισσα πρόλαβε να μαζέψει τα χέρια της και να τα βάλει πάλι στη μέση, και έγειρε όλη μπροστά, πάνω από την κοφτερή μύτη του βράχου, για να την ακούσει το αγόρι που πάλι έφτυνε θάλασσα και έτριβε τα μάτια του να ξετσούξουν.

«Πού είναι ο σταυρός μου, Γιάννη;» τον ρώτησε. «Τον έχασες;»

Το αγόρι, που το έλεγαν Γιάννη, πήγε να μιλήσει, αλλά πάλι τον έπνιξε η θάλασσα και έβηξε. Είχε μπλαβιάσει από το νερό και την προσπάθεια, κι ας μην έκανε κρύο. Εδώ ήταν άπατα, και τα ρεύματα δεν αστειεύονταν.

«Θα ξαναβουτήξω», της είπε.

«Τον έχασες!» έκανε εκείνη, κι έφερε τα χέρια της στο στό-

μα. «Τον έχασες, θα με σκοτώσουν τα αδέρφια μου, θα με φάει ο μπαμπάς μου! Πανάθεμά σε, που θέλεις και!»

Έπαψε τα λόγια της γιατί το αγόρι σήκωσε πάλι το ένα του χέρι, χαμογελώντας ζαβολιάρικα, και είχαν μια λάμψη ασημιά τα δάχτυλά του στην άκρη, σαν σπίθα από λωμένο μάλαμα.

«Τρελέ!» του είπε εκείνη κι άρχισε να γελάει. «Τρελέ, θεό-τρελε, πήγε να σπάσει η καρδιά μου».

Και του αγοριού η καρδιά πήγαινε να σπάσει, αλλά δεν της το έλεγε. Άλλωστε, κάθε μέρα έσπαγε, και κάθε πρωί που την ξανάβλεπε ξαναενωνότανε και πάλι. Μέχρι να ξανασπάσει.

Βγήκε σκαρφalώνοντας τον γλιστερό βράχο, σκίζοντας τα ήδη σκισμένα του γόνατα και σπάζοντας κι άλλο τα φαγωμένα του νύχια, που πιο πολύ τα είχε για να ξεκολλάει δολώματα από τις θαλασσινές πέτρες και να ετοιμάζει αγκίστρια. Η Μέλισσα έσκυψε παραπίσω και του έδωσε την μπλουζα του, που την είχε διπλωμένη πάνω σε ένα ρείκι, μια φαρδιά αντρική φανέλα, πλεχτή, που ο Γιάννης τη φορούσε όλο το καλοκαίρι σαν κανονικό ρούχο και τον χειμώνα σαν εσωτερικό επενδύτη της πατατούκας του. Δεν είχε βγάλει το παντελόνι του, που ήταν κι αυτό δανεικό, φορεμένο από άλλους δύο τουλάχιστον πριν απ' αυτόν – άντεχε ακόμη κάνα χρόνο. Δε φόρεσε τα παλιοπάπουτσά του. Έδωσε τα κορδόνια τους το ένα με το άλλο και τα πέρασε στον ώμο. Μόλις ντύθηκε, εκείνη του έφτιαξε τα μαλλιά, που ακόμα και έξω από τη θάλασσα έμοιαζαν με φύκια.

«Χάλια είσαι», του είπε. «Σαν ξωτικό».

«Είμαι στ' αλήθεια ξωτικό», της αντιγύρισε. «Από τα ξωτικά της θάλασσας. Γι' αυτό και σου βρήκα τον σταυρό σου».

Εκείνη χαμογέλασε. «Μπορεί», του είπε. «Πάντως κανονικός άνθρωπος δεν είσαι».

Και μ' αυτά τα λόγια, τα δυο δεκάχρονα παιδιά πήραν το ανηφορικό μονοπάτι που θα τα έβγαζε στον χωματόδρομο για το χωριό τους, το Βάθεμα. Μπροστά η Μέλισσα, με το φουστάνι ακόμη μαζεμένο και με τα πόδια ξυπόλυτα όπως και του Γιάν-

νη, να πηδάει από βράχο σε βράχο σαν αγριοκάτσικο. Ή σαν πνεύμα του δρυμού.

Δεν είμαι εγώ ξωτικό, Μέλισσα, σκέφτηκε ο Γιάννης κοιτώντας τη να περπατά σαν λυγερή δορκάδα καθώς προπορευόταν. Εσύ είσαι. Και ξωτικό και νεράιδα.

Και αναστέναξε.

Ηταν βάσανο να την κοιτάς τη Μέλισσα. Γιατί η πολλή ομορφιά είναι πράγμα σπαρακτικό, σαν ζωοδότης ήλιος που σου καίει το βλέμμα. Μα πώς να κάνεις αλλιώς; Πώς να πάρεις τα μάτια σου από πάνω της;

Όλο το νησί, εκείνο το μικρό και ξεχασμένο νησί του Ιονίου, είχε να λείει γι' αυτήν. Και να ονειρεύεται. Μα είχε δίκιο ο μεγάλος της αδελφός: δεν έπρεπε να τη στεφανωθεί κανένας χωριάτης, αλλά μόνο κάποιος μεγάλος και τρανός. Γιατί η Μέλισσα θα γινότανε αρχόντισσα και θα διαφέντευε τον τόπο.

Εκτός κι αν, τελικά, δεν τα κατάφερε να ξεφύγει από την κατάρα.

Ο μεγάλος τεχνίτης ονειρεύτηκε τη μικρούλα Ελένη μελένια, κι έτσι την ιστόρησε, έτσι τη ζωγράφισε και έτσι την παρέδωσε στο Βάθεμα, γι' αυτό κι εκείνοι, όλοι στο χωριό, ξέχασαν τ' όνομά της και πια την έλεγαν Ελένη, Μελένη, Μελένια. Και το Μελένια μετά δεν τους έφτασε, γιατί δεν ήταν μόνο μελένια η Ελένη, ήταν και πονετική, σε πόναγαν η ομορφιά της και το μέλι της, σε τάραζαν, σε σουβλιζαν, σε τσίμπαγαν, κι έτσι της το άλλαξαν κι αυτό, και την είπαν αλλιώς.

Την είπαν Μέλισσα.

***Μια συγκινητική ιστορία αγάπης και μυστικών
που νίκησε τον χρόνο και τη λήθη.***

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20403

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η